

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY

SZERKESZTŐI SZÁLLÁS:
belső magyarutca 408 szám alatt.

Megjelen a lap hetenkint négyszer a.m. Vasárnap, Kedden, Csütörtökön és Szombaton.
Ara évi negyvedre 3 ft. c. 6. Hirdetési ár: négyhasábos sorért először 7 kr., másodszor 6 kr., harmadszor 5 kr. 6. a minden hirdetés után 30 kr. bétárgdíj. Előzetes a hirdetés a kiadó-hivatalnál kezeltetik.

KIADÓ-HIVATAL:
Könyvtárosa, STEIN J. könyvkereskedése

Erdély jogilag és történelmileg Magyarországnak.

II. Ez uttal még csak azon kérdés megfajtásához akarunk egy pár jogi és történelmi adattal járulni, hogy ha az erdélyi rendek, mint a magyarországiak is Erdélyt magyar tartománynak tekintették, s I. Leopold a Pater Dünod által 1684-ben előterjesztett föltételeiben a kétfelé szakadt országnak real-unióját akarta, miért nem fogadták azt el az erdélyi rendek, s miért elégedtek csak annyival meg, hogy e tartomány a magyar koronára, s így a magyar király uralkodása alá visszaszállott? ennek oka a történetben keresendő, tudjuk ugyanis, hogy a császári kormány Magyarország ügyeibe nemcsak tétleg beavatkozott, hanem az ország szabadságát, valamint az egyesekét, sőt a lelkiismeretét is annyira elfojtotta vala, hogy azt egy nehányzor p. o. Bocskai István, Bethlen Gábor s I. Bákóczy György alatt éppen Erdélynek kellett visszaszerezni, azonkívül az eperjesi mérszárlás, s a protestáns papoknak gályákra hurcoltatása éppen I. Leopold idejében történt. Ellenben Erdélynek közjoga a nemzeti fejedelmek alatt annyira kifejlődött volt, hogy hasonló a mai napig egész Európában, innen az erdélyi rendek félvén a magyarországi ügyekbe beavatkozó császári kormánytól féltették a magyarországi real-unio esetében, annyival is inkább, mert a tractatusok rendén jelesen az első ugynevezett Leopoldi hitlevelben Erdélynek egész jus publicuma biztosítottak, de rettenetesen csalódtak, mert a Leopoldi hitlevel az ünnepélyes kiadáskor oly clausulákkal látatott el, melyen a 8-dik pont alatt a tisztek megerősítése, mikből Erdély közjogának csaknem egészben lett megsemmisülése következett, s egyébiránt is még a kiadás pillanatában sem tartatott meg, annál kevésbbé azután, a honnan főként a II. József újításai után a víztoni egyesülés szűksége mindkét részről felmerült, de már akkor azt a bécsi kormány ellenzette. Ezekből tehát nem következik, hogy Erdély a mohácsi vész után megszűnt volna Magyarország lenni, sőt mint mondók, gyakorlatilag is Magyarországot Erdély, s az Erdélyhez tartozó részek tették.

Magyarországnak megoszása korábban is megtörtént, a nélkül, hogy az elvált részek közül egyiket vagy másikat, Magyarországhoz nem tartozónak lenni állította volna valaki; p. o. I. Endre, Bélát haza hívja Lengyelhonból, „hogy vele az ország gondjaiban osztozkodhassék.” Béla engedvén a felhívásnak haza jön, s kapja az országnak egy harmadát — mit fejedelmi joggal kormányzott. Salamon trónra lépte után megtagadta Béla fiaitól (Géza, László, Lambert) az ország harmadát, miért ezek fegyvert fogtak, de Dezső győri püspök közbenjárására kibékültek, s a béke következtében az ország harmada hercegi címmel Bélának adatott 1065-ben. 1102-ben Kálmán, Álmost horvátországi hercegségéről elmozdítván, a Béla fiai által birt részét az országnak neki adja. 1153. II. Géza testvérei: István, László tartományaik kormányától megfosztatnak, tehát egy része az országnak birtokukba volt. — 1216-ban II. Endre fiát Bélát (IV.) Magyarország ifjabb királyának koronáztatja, s az ország egy részét s benne Erdélyt is ifjabb király címmel neki adja, de azért Erdély az időben is az ország egyik részének tartatott, még a külföldön is, minek bebizonyítására ide írjuk IX. Gergely pápának 1235-ben július 15-kén IV. Bélához írt igen fontos tartalmu levelét: „Illustri viro Belae juniori regi!”

Intellecto jam dudum quod charissimus in Christo filius noster illustris Rex Hungariae Pater tuus aliae nationes quasdam fecerit in praedictum regni sui contra Regis honorem. Nos super hoc Pater affectione consulere cupientes eidem Regi direximus scripta nostra ut aliae nationes praedictas non obstante juramento, si quod fecit de non revocandis eisdem — studeat revocare; quia cum teneatur, et in coronatione suo juravit etiam jura regni sui, et honorem coronae illibate servare; illicitum profecto fuit, si praestitit de non revocandis eisdem aliae nationibus, hujus modi juramentum, et propter ea penitus non servandum. Quo circa

serenitatem tuam monemus, et hortamur ad te, quatenus in ea Regni parte, quam ex ordinatione patris tui habes aliae nationes easdem revocare procures.”

Fontos ez oklevél, azért, mert már tudva volt e szerint a külföldön is, hogy a magyar király az ország jogait, milyen annak integritása és alkotmányos függetlensége hiténél fogva nem bántotta; s fontos reánk nézve, mert e szerint Erdély az ország részének iratik, ámbár mint láttuk külön állott az anyaországtól.

Ha tehát Erdély a mohácsi vész előtt több versben állott külön a Királyhágón túli Magyarországtól, s mégis mindig az anyaország egyik darabjának tartatott, mi módon állíthatni már most azt, hogy ezen természetét a mohácsi vész után elvesztette, midőn mint már mi is, mások is, többször megmutatták, hogy Erdély I. Leopold alatt mint Magyarország egyik darabja, megy előbb a magyar királyok pártfogása, később uralkodása alá. Papiu Harianu ur, kinek ezen fölvilágosítás, s ugyancsak e lapok 159-dik számában mind csak a régi című czikkünk szolgáljon feleletül, — tudni fogja, hogy Erdély a Tiszáig nem volt a Tuhutum foglalásán innen soha Románföld, tudja azt is, hogy Erdély sohasem tartozott a tisztán Románországhoz, mint Moldova és Oláhország, de tartoztak ez utolsók Magyarországhoz; tudni fogja azt is, vagy ha nem tudná, megmondjuk, hogy Moldova és Oláhország tartoztak ugyan a magyar korona alá, de külön földterületet, s ezen külön román intézményekkel, miket Magyarország soha sem bántott, szinte ugyanint nem bántotta a Horvát, Tót, Dalmát s más országok autonómiáját, de a mi illik Moldovára és Oláhországra, mint tisztán külön álló román tartományokra, az nem illik Erdélyre, mint Magyarországnak egyik darabjára, és így tisztán magyar földre.

Értsük meg azt is, mit teszen magyar vagy román föld. Birhat egy darab földet, a mint hogy bir is, magyar, román, német szász stb. fajuné, de azért azon föld megtartja azon természetét, mivel bir az az ország, mihez az ilyen darab földek tartoznak; e szerint Erdély még azon esetben is, magyar föld volna az utolsó talpalatig is, ha mindezt csak tisztán románok bírnák, annyival kevésbbé, midőn bizonyos az, hogy Erdély földje területének alig birják egy harmadát a románok, s ha Papiu ur Erdélynek határát a Tiszáig viszi, akkor még kevesebb lesz aránylag a románok birtoka. Erdély tehát magyar föld, s az is marad mind addig, míg azt az országserzés módján Magyarországtól el nem veszik, de rescriptumok, patensek és diplomák nem veszik azt el, sem némelyeknek ábrándos képzelgése. Megjegyzem, hogy én nem beszélek erőszakról, mi jogérvényt soha sem adhat, hanem jogról.

De nem is arra kell törekedniök a románoknak, hogy szétszakgassák a sz. István koronáját, hiszen ők is, mindnyájan tagjai ezen koronának s példát adnának az ország felosztására, a különböző fajok közt, — így megköszönhetnők mi nagyon is a Papiu ur által nyújtott testvérkezet. Hagyjunk békét legalább mi, kik tagjai vagyunk a sz. István koronájának, ezen annyit rongált korona szétszakgatásának, szorítokozunk arra, mit elvileg kimondott 1848, s nagy részben gyakorlatba is léptetett, hogy van egy megoszolhatlan Magyarország Erdélyvel együtt, van, s lenni kell itt jogegyenlőségnek, nemzet-, nyelv-, rang- és vallás-különbség nélkül, és a mi per köztünk még lehet, igazítsuk el azt együtt közös országgyűlésünkön, de ne terjeszszük ügyünket se Schmerling ö nmlgára, se Papiu biráskodása alá.

Lett volna még mondani valónk Papiu urnak, de megfelelt helyettünk a „Proprietariul Roman”, mi csak annyit mondunk, s azt gondolom méltó joggal, hogy Papiu ur valamint párhívei némák valának mindaddig, míg a magyar nemzet óriási erkölcsi ereje a lakatot mindnyájunk, s így ezen urak szájáról is le nem vette, s így egy kissé lovagiatlan eljárás legelőbb is azt támadni meg, kinek a szabad szólhatás visszanyerését köszönhetik.

Tóth László.

Az „erdélyi országgyűlés tárgyában”

a felséges királyi főkormányzók által Ö Felségéhez intézett felirat szövege szövege következő:

Császári Királyi Apostoli Felség!

Méltóztatott cs. k. apostoli Felséged folyó évi Szent-Mihály hó 19-kéről 3024. 1861. udvari szám alatt kelt kegyelmes királyi leirata által Erdélyben jövő Szent-András hó 4-dik napjára Károly-Fejérvár szabad királyi városába országgyűlést összehívni rendelni.

Bármely örvendetes volt máskor Erdélyben az országgyűlés kihirdetése, jelenleg az csak a legkomolyabb aggodalmat kelti fel bennünk, melyet mind a Felségéd iránt viseltető tántoríthatatlan hűségünk, mind a hazai törvényekhez ugy legmélyebb meggyőződésünk, mint hivatali hitünk szerint köteles ragaszkodásunknál és azon felelősséggel összekötött állásnál fogva, melyet mint a haza főkormányzói a törvények értelmében elfoglalunk, ily nagyfontosságú és válságos perczben, fűni bizodalommal és alattvalói hódolattal kifejeztünk, elmulasztatlan kötelességünk.

Valamint az országgyűlés tárgyában adandó véleményezést végett cs. k. apostoli Felségéd legfelsőbb rendelethez következőben folyó évi büjtölő hó 11-re Károly-Fejérvárra összehívott értekezlet kitűnő nagy többsége oly értelemben nyilatkozott, miként országgyűlés alkotmányosan és törvényesen csak az 1848-dik évi I. törvényezikk és a népképviselet alapjára fektetett ugyanazon évi választási törvény értelmében hívattatnak össze, ugy mi is akkor, midőn a mult büjtölő hó 26-ról 887. 1861. udvari szám alatt kelt kegyelmes királyi rendelettel veltünk Felségednek az Erdélyben tartandó országgyűlésre nézve említett hó 24-én kiadott azon legfelsőbb határozata közöltetett: hogy az erdélyi országgyűlés szervezetét meghatározó 1791-dik évi 11. t. czik maga erejében fenmaradván, az országgyűlésre való választásra és választhatásra nézve a régebbi nem jogosult néposztályt illetőleg censusul a főadón és adópótlékokon kívül 8 frt osztr. becsebeni egyenes adó szolgáljon, és ezen néposztály az összehívandó országgyűlés minden kathegoriában képviselve legyen, s következőleg a mult Szent-György hó 18-káról 1178. 1861. udvari elnöki szám alatt kelt intézvénynél fogva az országgyűlés összehívása napja iránti nyilatkozatra felszólítottunk, folyó évi Szent-Iván hó 1-ről 1747. 1861. szám alatt hódoló mély tisztelettel Felségedhez tett felterjesztésünkben — melyre ez alkalommal is hivatozunk — alázatosan felfejteni bátorítottunk, hogy mind az octoyálásnak lehetőségét kizáró ösalkotmányunk, hazai törvényeink s jelesen az 1791-dik évi 7-dik törvényezikk alapján, mind pedig azon törvényes elvnel fogva, hogy a későbbi törvény által az előbbi hatályon kívül tetetik, ily későbbi törvény pedig az 1848-dik évi törvényesen alkotott és fejedelmileg szentesített I. t. czikk s az azzal kapcsolatos választási törvény, — továbbá a hazában mutatkozott hangulatból és politikai viszonyokból is kiindulva, nem lehetünk más nézetben, mint abban, melyet a Károly-Fejérvári értekezlet e nagyfontosságú kérdésnek minden oldalról bighadt és komoly megfontolása után nyilvánított, s annál fogva Felségedhez azon alázatos kérrrel járultunk, hogy az Erdélyben egybehívandó külön országgyűlés megtartása iránt ezélba vett intézkedéseket legkegyelmesebben megszüntetni méltóztassék.

Mély fájdalommal kelle tehát tapasztalunk, hogy bárba cs. k. apostoli Felségéd, mult büjtölő hó 26-káról az ideiglenes erdélyi udvari korlátnoksági volt elnökhöz Erdélynek a birodalmi tanácsban leendő részvéte és képviseltetése tárgyában intézett legfelsőbb kéziratának további fogantatását, az akkor elintéztet uton kívánni nem méltóztatott is, s így e tekintetben mult Szent-György hó 12-ről 15. 1861. szám alatt tett alázatos feliratunkban kifejtett nézetünket is kegyesen méltányoltnak vehettük, az országgyűlésre nézve jelenleg kiadott legfelsőbb határozványban mind a Károly-Fejérvári értekezlet véleménye, mind pedig fennebb felhozott alázatos felterjesztésünk mellőztetvén, az sem az 1848-dik évi idézett törvények hozatala előtt fenállott 1791-dik évi 11-dik t. czikkre, sem pedig a Felségéd által ezen tárgyat illetőleg már előbb Büjtölő hó 24-kéről kiadott s veltünk ugyanazon hó 26-káról 887. 1861. udvari szám alatt kelt kegyelmes királyi rendelet által közölt legfelsőbb határozványra nem alapítottat, s e szerint Felségednek a mult évi Mindszent hó 20-dikán kiadott diplomában foglalt azon kegyelmes biztosítása ellenére, mely által az alkotmányos utoni kormányzást innépélyesen kinyilatkoztatni méltóztatott, hogy a törvények hozatala, megváltoztatása és megszüntetése jogát csak a törvényesen egybegyűlt országgyűlésekkel közösen kegyeskedend gyakorolni, ezen utról eltérőleg, azon fentisztelt kegyelmes királyi leirat (melyet cs. k. ap. Felségéd az országgyűlés összehívása iránt noha legfelsőbb aláírásával, mindazáltal a törvényes hitelesítésre megkivántató királyi pecsét mellőzésével, szokatlanul, csakis az erdélyi udvari korlátnokság kiadó-hivatala (expediturae officium) pecsété alatt hozzánk lebecsátni méltóztatott) nem a törvényeknek, hanem egyedül az uralkodói teljhatalomnak ösi alkotmányunkkal és törvényeinkkel ellenkező kifolyása lön, — s innen van az, hogy midőn máskor az erdélyi országgyűlések kihirdetések alkalmával a törvények értelmében kiadott kegyelmes királyi leiratok által azon karok és rendek rendeltettek összehívni, melyek a törvények értelmében a törvényes országgyűlést alkothatták

kára tegye, s midőn Felségéd más tartományaiban a nép s különösen a nagy tömeg érdekei ily kedvezésben éppen nem részesültek, s az országgyűlésnek inkább a vagyon, értelmiség, ipar és kereskedelem túlnyomó befolyása biztosításával szerveztettek: megfoghatatlannak tűnik fel Felségéd kormányának azon eljárása, mely szerint e jobb sorsra érdemes hazában éppen ellenkező elvek intézkednek kereszttül vitetni.

Ily körülmények közt aztán valóban az is, hogy az említett census meghatározásával, mint látszik, összefüggésben az erdélyi országgyűlés szervezése iránt alkotott s a múlt Bajtársi hó 26-án 1887. 1861. udvari szám alatt kelt kegyelmes királyi rendelet által is már egyszer fenntartandónak nyilvánított 1791-dik évi 11-dik törvényeknek a követek számát elhatároló rendelkezése ellenére, a választandó követek száma, és pedig egyedül a megyékre nézve megszorítottatott, mit pedig azon nemzetiiségnek, melynek érdekében ez elintéztetnek látszik, a Károly-Fejérvári értekezletben részt vett nagy tekintetű képviselői sem kívántak, csak a nemzetiiségek nagyobb részének elégedettségét, gyanakvó féltékenységét s a kormány céljai iránti bizalmatlanságot volna képes előidézni, kivált midőn ezen kiváló figyelemre a székely és szász törvényhatóságok méltatva nincsenek.

Ezeknél fogva bátran állíthatjuk, hogy midőn egy éppen ily módon létrejövő országgyűlés elébe van a román nemzetnek a bevett nemzetek közé be-törvényezikkezése kitűzve, ennek következtése nem lenne bizonyára egyéb, mint a megoldatlan obajtott nemzetiégi kérdésnek compromittálása, mi magoknak a román testvéreknek sem állhatna érdekében, minthogy: ha az országgyűlés nem megalakulhatna, és ottan netán végzések hozatalára is juthatna a dolog: a hozandó határozatok érvényes és törvényesek teljességgel nem lehetnének. — Egyébiránt is mi ugy vagyunk meggyőződve, hogy Erdélyben többé azon régibb törvények, melyek a románokat és a görög-nem-egyesült vallást csak megértetnek tüntették ki, s azokat bántánák, már többé nem léteznek; mert hiszen azok az 1848-dik évi I. törvény-czikk által már eltörölteknek vannak nyilvánítva, és ugy hiszünk, hogy ezen törvényezikknél fogva, mely a haza minden lakosaira nézve a jogegyenlőséget nemzet-, nyelv- és valláskülönbség nélkül örök és változatlan elvül kimondotta: a román nemzetiség, valamint a görög nem-egyesült vallás is többé nem a csak megértetnek, hanem a bevett nemzetek és vallások közé tartoznak, — és valamint a megyék végzéseiben is élénken nyilatkozott azon közökhajtás, hogy a nemzetiégi jogos és méltányos igények megoldásának és kielégítésének: ugy mi is ennek teljesülését buzgón o-hajtjuk; de ezt csak a törvényeken alapuló alkotmányos úton s csak is annak tekintetbe vételével: hogy a magyar szent korona birtokterületén nem csupán Erdélyben léteznek románok, s hogy ezeken kívül több egyenlőjogusult nemzeti-segek is vannak; és csak ugy látjuk törvényesen és biztosan eszközölhetők, hogy egyúttal az eddig jogosult volt nemzetekkel is a testvéri egyetértés, a megnyugtató s egy-czélra: a trón és haza javára törekvő kapcsolat megállapíthatassék, — ezt azonban — őszintén kijelentjük — az elintéztet úton és módon, mely a nemzetiiségek békés egyet-értése helyett éppen azoknak egymással viszonzását, s test-érti közökhajtása helyett éppen azoknak egymástól ellenséges eltávolodását fogná eredményezni, elérhetőnek nem tartjuk; sőt a fennforgó körülmények közt, a hazában uralkodó ingerült hangulatnál fogva, ha a felhozott törvényes szempont-tok akadályul nem szolgálnának is, azon alázatos nézetben bátorodunk lenni: hogy a jelen idő Erdélyben az ország-gyűlés megtartására egyáltalában nem is volna alkalmas.

Mindezekhez képest, alázatosan hivatkozva folyó évi Szent-Iván hó 1-sőjéről 1747. 1861 szám alatt az ország-gyűlés tárgyában tett alázatos felterjesztésünkre is, es. kir. apostoli Felségédnek alattvalói mély hódolattal s fűni bizo-dalommal esedezünk: méltóztassék az Erdélyben egybehí-vandó országgyűlés iránt czélba vett intézkedéseket legke-gyelmesebben megszüntetni.

Végeztez alázatosan jelentjük, hogy Schmidt Konrád, továbbá Aludlián János, Dunka Pál és Lázár Sándor kirá-lyi főkörmányszéki tanácsosok a fennebbi tárgy feletti ta-nácskozás folytán kifejtett véleményeik beadására jogukat fennhagyván, mihelyt azok beadatnak, Felségédhez hason-lóan felterjesztési el nem mulasztandjuk; de attól jelen alá-zatos felterjesztésünk elküldését, a dolog felette sürgősségé-nél fogva, felfüggesztendőnek nem tartottuk.

Kolozsvárt, mindszentho 3-dik napján, 1861.

„Ausztia alkotmányos állam.”

Az 1862-dik közigazgatási évről történendő adóbejtásra nézve a következő legmagasabb nyilparancs adatott ki.

Mi Első Ferencz József, Isten kegyelméből ausztiai császár, Magyar és Csehországok királya, Lombard-ia és Velence, Dalmátia, Croatia, Szlavónia, Galliczia, Lo-domeria, és Illyria királya, Jeruzsalem királya stb. Ausztia főhercege, Toscana és Krakó nagyhercege, Lotharingia, Salzburg, Steier, Karantán, Krain, és Bukovina hercege, Erdély nagyfejedelme, Morvaország ögrófja, Felső- és Alsó-Szilézia hercege, Modena, Párma, Piacenza- és Quas-talla, Auschwitz, és Zator, Teschen, Friaul, Ragusa, és Zára hercege, Habsburg és Tirol, Kyburg, Gürenz és Gra-diska herceg-grófja, Trient és Brixen hercege, Felső- és Alsó-Lauschitz és Istria ögrófja, Hohenembs, Feldkirch, Bregenz, Sonnenberg stb. grófja, Triest, Cattaro, s a Ven-di mark ura, a szerb vajdaság nagyvajdája stb. stb.

Miután az államköltségvetésnek az egész birodalmi ta-nácsot illető megvizsgálása eddig meg nem történhetett, és így az 1862-dik évi közigazgatási évről az államszükséglet alkotmányos uton még eddig meg nem állapíthatott; más-részt azonban a folyó államszükségletek fedezéséről gondos-kodni kell, — és miután továbbá az 1861. február 26-diki államalaptörvény 10. §. szerint az adók és jövedékek a fen-álló törvények szerint szedettek be, mig ezek alkotmányos uton meg nem változtatnak, — minisztereknek meghallgatása után elhatároztuk és rendeltük, a mint következik.

A közvetlen adók, az 1859-dik évi május 13-án kelt rendeletünkkel behozott rendkívüli pótlékkal együtt az

1862-dik évi közigazgatási évről ugyanazon módon és ugyan-azon mennyiségben veendő tartozásba, és szedendők be, mint az 1860-dik évi október 8-dikán kelt nyilparancsunk által az 1861-dik évről elrendeltetett.

Azonban fenntartjuk magunknak a netalán szükséges-nek mutatkozó, és alkotmányos uton elhatározandó válto-zásokat még az 1862-dik közigazgatási évről folytatban ér-vényesíteni.

A végrehajtással pénzügyminiszterünk bízatik meg. Kelt birodalmi fő- és székvarosunkban Bécsben, az egyezer nyolcz száz hatvanegyedik év október havának ti-zenkettedikén, nralkodásunk tizenharmadik évében.

Ó cs. k. Apostoli Felsége legmagasabb parancsára.

Reiner főherceg s. k.
Plener s. k.

Legmagasb rendeletre

B. Ranssonnet s. k.

Szászváros, oct. 17. — Szászvárosban s környéké-ben a bujtogatásokról mi sem hallszik. A nép figyelmét egyebek vonták magukra. A mező gazdát s némileg az ipa-ros osztályt aggasztja az esőlen időjárás. A száraz földbe vetett drága magot az egér általi elpusztítás fenyegeti; a székünkben Vajdájón kiütközött, de hála az égnek! 54 da-rab áldozattal megelégedett s tovább még nem terjedtet marhavész, meg a székön termett kóst s a netalantani kemény tél, megcsökkentette a szarvasmarhát tartó gazdákat. A szeszgyártás tilalmát előidézett éhségtől félelem, ámbár környékünkben a törlökbita-termés reményen felül ütött ki, a szilvaszedés s szőlőszürettel foglalkozás, s végre a jobb remény fejében befizetni halasztgatott terhes adó szigorú felhajtása elég okok, hogy a különben is meddő, a konyhára semmit sem hozó s csak szomorú jövődőt elő-idézhető politikai bujtogatások tért ne nyerhessenek.

Ezekhez járul azon páni félelem, mely városunkban a gyakori gyujtogatások miatt elterjedt. Nyolcz nap alatt háromszori tűzfélelmet kelle kiállanunk. Először egy ház fedele égett le. Szélesend lévén, a tűz tovább nem hara-pódzott. Másodszor: a város végén meggyújtott sövényker-teles verte fel éjfél almból a lakosságát. E f. hó 15-kén pedig d. e. 9 óra tájban egy esütről kiindult tűz roppant keleti szél által szitavta, az egész város elhamvasztásával fenyegetett; de kedvező körülmények s erőlyes felépés ál-tal sikerült a dühögő elemnek határt vetni, s 11 ház, több gazdasági épület s tetemes takarmány semmivé tétele után a további rombolástól megmenekedni.

Minden körülmények arra mutatnak, s a közvélemény is odanyilatkozott, hogy nem a véletlen, vagy gondtalan-ság, de gonosz gyujtogató kezek idézték elő mind a három rendbeli vészt.

Természetes, hogy a tűzkár-biztosító-intézetek ügynö-keinek foglalkozása ezáltal megszorított. r. l.

Tasnád, octob. 18. — Nagyon is egyhangú társas-éltünknek némi lendületet adott a múlt héteni Száki ur-nak panorámájával megjelenésével. — Kisebb hegyeinken a szilvét megkezdődött; a bor igen jó lesz, a szőlőérésre szüntelen jó meleg napok járván. Nagy hegyeinken a szit-ret rendszeren Simon Juda napkor kezdődik; hanem az éje-lenként előálló derek, ez évi bortermésünket mennyiségre nézve nagyon megdémálják.

F. hó 15-kén kétfélől is látszott vidékünkön az égés, egyik Er-Kávison, a másik Ivány helységében, hol 23 ház minden gazdasági épületekkel s betakarított élelmiszerekkel általán tűz maraleka lett, a tűz szándékos gyujtás követ-keztében támadt. Ugy halljuk Péter helységében is találtak fenyegető irásokat, hogy ne higgyék mikép el lennének fe-ledve. Valóban leverő azon istentelen gonoszság, melynek keze itten is élesíti a végre is koldusbotra juttató égeseket.

F. hó 5-dikén tartotta a pelei ev. ref. egyház gyász-isteniztetését, főgondnok a mádi Papszász Lajos, Bihar-megye volt alispánja s ennek és Hevesmegye hajdani or-szággyűlési követének Pesten múlt hó 17-kén történt gyász-os kimulta felett. Hült tetemei Szárazheőn nyugsznak, béke hamvaira!

A folytonos száraz idő miatt, az őszi vetéssel nagyon el vagyunk késve. A tengerit letakarították, igenis közepes termés volt, de a mi lett, mind jó érett volt.

A tisztabúza ára 18—19 ft, kétszeres 15—16 ft, rozs 13 ft, tengeri száraz 16—18 ft, árpa 9—10 ft, zab 5 ft váltóban köble. r. l.

Az erdélyi kölcsönös jég- és tűzkármentő társulat, october 19-i zárlata 10,070,861 ft biztosított ér-téket és 188,038 ft tiszta bevételt mutat. Ez eredményről a társulat igazgatósága következő tartalmú körlevélben ér-tésti ügynökeit:

Midőn múlt évi számadásunkat kellő használat végett önnök átnyujtani szerencsén van, a kimutatott összegekben azon kellemes meglepetést találta: hogy azok előállítá-sához tevékenysége által ön is közreműködőleg járult, s azáltal közös hazánkban ezen intézete kifejlődéséhez segéd-kezet nyújtott

A kimutatott általános összegek mennyisége nem cseké-ly, és még nagyobb az ez évben mostanig már gyűlt mennyiség. Öröndetes bizonyítékul szolgál ez arra, hogy társulatunk saját terén nem csak szilárdul áll, hanem 9 nagy-szerű részvény-társulat nevezetes versenyé dacára, mind inkább terjed.

Ezen erőteljes haladás nem csekély bizonyíték társula-tunk vívmányáról, mely a szó teljes értelmében semmiből, önmaga által keletkezve, ily magasra emelkedett; és nem a részvény-társulatok modorában részvénytőkék csillamló millió által keresett bizalmat. De e helyett van is társula-tunkban, miután gyermekesége kisütközött az már állt, oly erkölcsi és anyagi erő, melyet más egy sem képes felmu-tatni.

Hogy kitűzött célunkat mindinkább megközelíthessük, és az előtűnk levő nagy feladatot könnyebben megoldhas-suk, az eredmény az ügynök urak lelkiismeres és tevé-keny közreműködésében rejlik.

Ez okból felkérjük önt, hogy alapszabályaink határo-zataihoz és utasításainkhoz mindenkor pontosan és szoro-san alkalmazkodva társulatunk érdekét mindinkább terjedő részvét által elősegíteni sziveskedjék, s miután társulatunk életét annak jövedelemforrásai képezik, melyek csak akkor termik meg gyümölcsöket, ha azok mindentől füg-gelhetlenül helyére pontosan beszolgáltatnak, azon erős meg-győződéssel, hogy ezen intézet jóléte önt is érdekli, báto-rodunk önt tisztelettel felkérni, hogy ezen túl arra is leg-főbb figyelmet fordítson, hogy ezen intézet pénzei, az ügy-nöki utasítás 12. § értelmében, főpénztárunkba pontosan beszolgáltatassanak, és semmi esetre meg ne engedje, hogy a pénzek, ha csak kártérítési utalványok nem várhatók, egy holnapot túlhaladó időszakonként meggyűljenek.

Ezt elvárva, teljes tiszteletünket ismételtük.

A fennevezett társulat nevében az igazgató

Kulisseky János.

KÜLÖNFÉLEK.

— A marhavész, mint igen hiteles kütfőből érte-sülünk, Bánfi-Hunyadon is kiütközött, s Sárvasárnál sorompó állított fel. A b-hunyadi betivásárok egyidőre betiltattak, azonban, hogy a havasi nép piac nélkül ne maradjon, a B-Hunyadon tartatni szokott betivásárok Körösfőn rendel-tettek megtartatni.

— A „Gazeta Transylvaniei“ következő megjegyzés mellett jelenü olvasóközörségnek Kövári László kazánfia legújabb műve megjelenését: „Az 1848- és 1849-ki esemé-nyek történelme Kövári L. által megírva megjelent Kolozs-várt (helyesebben Pesten). Miután a gabona szűke miatti drágaság oly nagy, rágódhatnak a románok ezen történel-men is. Hiszünk, hogy a „bátszegi“ közelebről meg is kezdű. Csak rajta!

— Szebenben az apácák klastromában ismételve tűz ütött ki. Minthogy a gyujtás gyanúja két apácára esett, hatósági vizsgálat tartatott, rendő állított fel a kolostor-ban, s a két apácza kémet alatt áll.

— A „Hölgyfutár“ közlebbi száma mellett Türr-Bo-naparte Wise Adél hercegnő igen szép arczképét hozá mellékletül. Szép, szabályos arcz, okos kiűl homlokka; hasonlít I. Napoleonhoz.

— A „Pécsi Lapok“ panaszkodnak, hogy Pécsen ta-lálkozott oly egyn, ki adóját még szeptemberben (tehát a pécsi erőszakos adóbehajtás előtt) önkényű lefizette, sőt vé-ltellenül többet fizetett, mint a mivel tartozott, s mégis ka-pott katonai executiót.

— Bécsben a lóhufogyasztás mind nagyobb mér-tékben történik. A múlt évnegyedben 260 darabot vágtak le.

— Otto görög király folyó hó 17-dikén Bécsbe érkezett; 19-kén Albrecht, Károly-Ferdinánd és Vilmos fő-hercegek kíséretében Weilburgba utazott Baden mellett, honnan 19-est fel folytatandja útját.

— A „Tyroler Stimmen“ című lap Rómából egészen hiteles kütfőből eredő értesülés nyomán írja, hogy a pápa a „hitegység“ kérdésében az osztrákok császárához sa-játkezű levelet intézett.

— A „N. N.“ írja: Közlebbi pénteken a bolondok házába egy asztaloslegényt vittek, a kinek az a rögeszméje, hogy megválasztották raixrath követnek.

— A dohánymonopolium 1860-ban körülbelől 24 milliót hajtott be az osztrák kormány részére.

Nemzeti színház. — Oct. 19-kén: „Hunyadi László“, Erkel örköszné nagy operája. Huber Ida, mint Mária, fiom és szabatos éneke által ma is köztetszést vívott ki. Pauli a király szerepében szépen énekelte a maga rész-létét. Erzsébetet Pajor Anna, Lászlót Follinus személyesi-té. Mindkét utóbbi szerep nehéz feladatot tűz a művész eli-be, s ha az ez alkalommal nem oldathatott meg teljes si-kerrel, azon nem csodálkozunk, hiszen — hogy egyéb hi-ányt ne említsünk — a személyzet s a zenekar közreműk-dése sok tekintetben nem felelt meg egy ugynevezett „öz-szervágó előadás“ iránti igényeinknek.

Oct. 20-án: „Mátyás diák“, vig népszimű 3 felv. Balogh Istvántól.

Oct. 21-kén nem volt előadás.

Oct. 22-én: „Lammermoori Lucia“ Donizetti nagy operája. Igen sikerült előadás, melyet válogatott szép közönség élvezett. Közkedvességtől vendégünk Huber Ida k. a. Lucia szerepében szélesebb tért nyerve művészi kép-zettségének bemutatására, tiszta és szabatos éneke által többször általános és lelkes tapsokra ragadta a hallgatósá-got; e mellett számos kihívásokban részesült. Pauli (Edgar) érezes magas tenor-hangjával, s szabatos ének-előadásával sokat emel az előadás becsét, s csak azt sajnáljuk, hogy rögtön elrekedése miatt az utolsó jelenetnek el kelle ma-radnia. Ormay szintén egész készséggel személyesíté Asthont, s tetszést vívott. A zenekar dícséretesen működött közre. Káldy Gyula karmester szabadsággal elutazván, a vezénylést szíveségből Huber Károly ur, a pesti nemzeti színház karnagya vette át.

POLITIKAI HIREK.

A „Triester Ztg.“ hivatalos lap gennai levelezője írja: Ha valaha volt szó arról, hogy a magyar és olasz forradal-mi párt kísérletet tegyen Dalmátia partjain kiszállani és a forradalom zászlóját innen Magyarországra átvinni, e terv-el most egyelőre egészen felhagytak és — különös, de ugy-van — mivel Kossuth határozottan ellenazte azt. Azon helyzetben vagyunk, hogy erről a legihitelesebb tudósítással szolgálhatunk. Mint tudva van, ezelőtt néhány nappal Kos-suth több pártbíveletl ült mulatott, főleg azon czélból, hogy némely töle elszakadt honfitársaival a kiegyezés kísérletét megtegye. És nem csak a Mazzini pártja, hanem a pie-monti kormány ügynökei és számos magyar forradalmárok felhasználják Kossuth jelenlétének alkalmát, hogy ismét szönyegre hozzák Magyarországot fegyverbeidésének kedvelt tervét. E végett gyűlést tartatott, melyen Kossuth, Türr, Bethlen és Vetteren kívül a magyar emigratio legkitű-

nőbb fiai (Klapka, Horn és Pulszky kivételével), továbbá Mazzini legbizalmas barátai, sőt piemonti kormánybírók is (habár ez utóbbiak nem hivatalos minőségben) jelen voltak. Beszéltek Olaszországról, Magyarországról, kölcsönös testvériség és támogatásról stb. a végül Gerardi, egyike Mazzini legbizalmas barátainak, előterjeszté tervét, melyszerint expedíció lenne indítandó, mely az adriai partokon kiszálljon s a forradalom megindítását Magyarországon megkísértesse, miután eljött a kedvező időpont. Kivánták Kossuthot, hogy bocsásson ki egy kiáltványt, melyben Magyarországot fölkelésre szólítaná fel. Hajókat, fegyvereket, pénzt ajánlottak rendelkezésére, szóval mindent megkísérlették, hogy a dolgot megindítsák. Gerardi után Bethlen, beszélt s teljes egyetértéssel nyilvánította; hasonló értelemben beszélt Türr, szóval az értekezlet többsége igen a mellett volt, hogy kísérték meg a kalaodos vállalatot. Ekkor szót emelt Kossuth s egy hosszú beszéddel oly hatással fejtegette ellenőkeit, hogy beszéde végeztével, honfitársai többsége mellett nyilatkozott s míg Bethlen is megváltoztatta nézetét. Senki se ismeri nálánál jobban, mondá Kossuth, a népet és Magyarország viszonyait s ő át van hatva azon meggyőződéstől, hogy egy Magyarországon megkísértendő forradalom a mostani viszonyok közt szomorúan végződne. Éles logikával adá elő az akadályokat, melyekre az expedíció találna, s a melyeken az megsemmisülne. Én, így végzé, ismerem hazám szomorú helyzetét, de meg szoktam, hogy a hol annak érdekei forognak fenn, nem csak szívemet, hanem eszemet és megfontolásomat kövessem, s ez azt mondja nekem, hogy ha a tett indítványba beléegyeznék, ez csak új áldozatok kívánna. Soha se folyjon az én hibámból egy csepp magyar vér se, s ezért soha se fogom nevetem oly vállalatba köleszőzni, mely hazámra csak végtelen inséget hozna. Lehet hogy vádoltatni fogok gyávaasággal, tán hazaárulással, de hazámért ezt is elviselem, megszoktam azért szenvedni, s én ezen poharat is kiitritem! Ez utóbbi szavaknál Kossuthot göröcsök zokogás fogta el, s honfitársainak nagy része karjai közé rohant és szeretetet s hűséget esküdtek neki. Ezen esemény következtében azonban a szakadás pártjánál még nagyobb lón, s a Mazzini pártjával ellenséges viszonyba hozta. Báró Ricasoli sincs vele megegyedve, miután igen számított rá, hogy Ausztriának új zavarokat okozzon. Kossuth hajthatatlan, s midőn Viktor Emmánuel első miniszterével majd nem két óráig tartó beszélgetése volt, nyilatkozta, hogy az idő még nem jött el, midőn Magyarország a nyílt forradalom terére léphetne, s minden megfontolatlan vállalat csak hazája jövőjét veszélyeztetné.

Eddig a gennai levelező, kinek regényes ismeretes. De mit mondjunk Kossuth hazánkfianak egy osztrák hivatalos lapban való hasonló dramatizálására? Az olvasó helyes felfogására bizzuk, hogy megítélje, minő „őszinte ezélat“-nak kellessék tulajdonítani ezen közleményt.

Klapka tábornok újabb tudósítások szerint Trangiával együtt egyenesen azért ment Genuába, hol Türr is tartózkodik, hogy Kossuthat értekezzék, mi megtörténvén a tábornok visszatér Turinba, s innen Párisba.

A porosz királyi pár közigazgatási bevonulása nagyszertű ünnepélyes jelenet volt. Ő flegik f. hó 14-kén a várostól felőrányi távolságban lévő Schönbuschban szálltak le, hol a városi hatóságok küldöttségei fogadták. Néhány perccel 12 óra előtt a királyi pár a városhoz érkezett, s itt a koronaherceg s a királyi ház hercegei, a tartomány fő elnöke, a főpolgármester s a városi tanács küldöttsége üdvözlé. A közigazgatási bevonulás imponans és fényes volt. A király lovon ült, s a koronaherceg, valamint a királyi ház hercegei kísérték. A királynő, hermelin köpeny és fehér kalapban, nyolcz fogatú diszkocsiban ült. Zajos hurrahk, a harangok zúgása s ágyúdörgés hirdeté, hogy ő felségei a brandenburgi kapuhoz értek. Az utcákon a czéhek és egyesületek képeztek sorfalat. A házak, melyeknek tetőzetét is nézők foglalták el, ünnepélyesen voltak feldisztelve s az ablakokból kendő-lobogtatás, szivélyes köszöntésekkel üdvözlék a királyi párt. A Közigazgatási mellett hajókön ünnepi lobogók disztettek. A királyi palotánál a koronahercegné, az úrkoldokház hercegnője, a tisztikar, a polgári hatóságok s a papság fogadták a királyi párt. Az ég, mely egész napon át beborult volt, a bevonulási ünnepély alatt kiderült.

A porosz királyi pár 15-dikén este a színházban megjelent. A közönség figyelmét természetesen inkább az udvari páholyok, mint a színpad tartá lekötve. A király a weimari nbgne mellett ült, ki bíbor ruhát, a weimari nbg

pedig királyi nővére mellett, ki fehér öltönyt és bíbor gyémánt-virágokkal ékített fejdiszt viselt. A korona-nbgne baj-eke sárga virágokból állt, melyek gyémántokkal voltak ékítve. Midőn az udvar elbagyta a színházat, a város már fényárban úszott. Az illuminatio központja a kastélyal szemközt álló I. Frigyes szobra. E fölött csarnokot építettek, s itt ki voltak téve a Hohenzollern-ház fejedelmének babérszoros szobrai. Négyrétű lángkoszoru körzé be, melyek előtt lángserpenyők égtek. A csarnok mindkét felén e felirat tűndökölt: „1701. január 18.“ A csarnok fölött mint egy láthatlan kezektől tartva, Poroszország lángoló koronája. Ugyanaz nap estején érkeztek meg a külföldi hatalmak képviselői. A királyi lakban csak Miklós nagyherceg vett szállást s az ő kísérete lesz alighanem a legfényesebb, mert Souwarow herceg s a nyugot tengeri tartományok tábornoki kormányzóján kívül 2 tábornoki hadsegéd és 5 szárnysegéd kíséri. Másnap, azaz 16-kán történt a követek fogadása, melynél a miniszterek közül csak gr. Bernstorff külügyminiszter volt jelen. A követek többnyire udvari fogatokban kocsiáltak a királyi várakba, kivéve Napoleon és Viktor Emánuel képviselőit, mert ezeknek a lehető legfényesebb magán-fogatuk van.

Königsbergből oct. 16-káról jelentik: Károly Lajos fhget megérkeztek a pályaudvarban a király osztrák egyenruhában fogadták, s diszintóban kocsiolt vele a városba. — Az ünnepélyességeket illetőleg ugyanonnan 14-ről írják: A tegnapi tartott rendi ünnep rendkívül fényes volt. Az e célra ékített termek gazdagon valának díszítve s ragyogóan világítva. Ő flegik s az udvar 8 $\frac{1}{2}$ órákor jelentek meg, s zenekari üdvözléssel fogadtattak. A királynő s Károly Lajos osztrák fhg és a király s a weimari nagy-hgnő nyiták meg a hált. A teríték ő flegik, az udvar s a magas rangú idegenek számára, egy magaslaton volt felállítva. Gróf Dobna-Lauck felkészöntő mondott. Ő flegik 11 $\frac{1}{2}$ -kor hagyták oda a termeket; kimenetelükör a porosz himnusz énekeltetett valamennyi jelenlő által. Ma (14) egy órákor fogadja a király a koronázásra meghívott tanukat. Gyönyörű idő.

Königsberg, oct. 18. A koronázási menet fényét alig lehet leírni. A koronázási ünnepély után a menet déli 12 órákor a trónterembe ment, hol Geiszel bíbork és Solms-Lyck herceg üdvözlők a királyt. Ezután a király a palota nagy lépcsőzetéhez ment s az országgyűlés üdvözlőjét fogadta. Erre így felelt a király: „Isten kegyelméből 160. év óta viselik Poroszország királyai a koronát. Miután a trón a korszakelm szerinti intézményekkel környezetett, én vagyok az első király, ki erre lépek. De megemlékezve, hogy a korona az Istenőt jön, e szent helyen történt koronázás által kifejeztem, hogy alázattal fogadtam kezéből. Tudom, hogy népeim imája környezett ez ünnepélyes eseményt, hogy nyugodjék rajtam az ég áldása. A szeretet és ragaszkodás, melyekben tróraléptem óta részesültem s melyeket éppen most nyilatkoztatnak irántam, annak bizonyosságai, hogy minden körülmény között szabad számolnom népem hűségére, hódolatra s áldozatkésziségre. Ebben bízva elengedhettem népemnek az ősi hódolati s alattvalói esküt. A szeretet és ragaszkodás jölvő nyilatkozványai, melyekben legközelebb végzetes eseménykor elhalmozattam, megerősítettek a bizalomban. Adja a gondviselés áldása, hogy sokáig viruljon a béke e honban! Külső veszélyek ellen vitéz seregem fogja megvédeni. Belvesélyek nem érik Poroszországot, mert királyainak trónja erősen áll hatalma és jogaiban, ha a király s nép közötti egyetértés, mely nagygyűtette Poroszont, fenmarad. Az esküvel megerősített jog utján így daczolunk az izgalmas idő viharai-val. Ugy legyen! Ezután a belügyminiszter felolvasta a vörös-sas-rend, a korona-rend alapító levelét, a Hohenzollern-rend kiterjesztését, az amnestiáról szóló oklevelet, rend és rang kihirdetéseket. A király előtt a jogart háromszor meghajták, s a nép nagy éljenzése között az udv. palotába tért.

Kairóból írják, hogy az osztrák konzul félbeszakította diplomatiai viszonyát az alkirályi kormányval.

A toskánai hg. és neje Németországba utaztak. — A „Pays“ írja: Oszkár svéd herceg, XV-dik Károly király öccse, 15-dikén nagy kísérettel Lyonba érkezett. Ő fensége incognito utazik Rosendath gróf név alatt s Nizzába megy.

Folyó hó 16-kán a francia császár a hollandi királyt Versailles-ba kísérte. XIII. Lajos teremében tartott reggeli után ő felségei vadászatra mentek. Azon este Párisban, a Tuilleiákban ebédelték. Ebéd után a császár visszament Compiégnebe, Párisban hagyván a hollandi királyt, ki 19-kén reggelig volt ott maradván.

Brüsszelből írják, oct. 15-ről. A lüttichei község tanács azon ünnepélyekre, melyek a belga és hollandi király találkozására alkalmára rendezetnek, 30,000 frankot szavazott meg. Leopold király a brabanti hg. és hgnő kíséretében hihetőleg még jövő pénteken megy Lüttichbe, a hová III. Vilmost szombaton estére várják. Leopold király kíséretében egy miniszter se lesz.

Ujabb. A „Temps“ felhívást közölt egy uralkodó házat alapítani szándékozó trónörökösöktől. E hír bejárta az európai lapokat, s többek közt az „Indep.“ párisi levelezője is enyelegve azt kérdé: vajjon nem Árpád fia akarja-e újra alapítani házat? Erro Cruy-Chanel tiltakozást küldött több laphoz, melyek közlik s az „Indep.“ is közli aziránti nyilatkozatát, hogy ő nem tekinti magát semmi korona örökösének, s Magyarország koronájáról rendelkezni egyedül a magyaroknak áll jogában.

A mit a „Tr. Ztg.“ állítólagos gennai levelezője a congressusról és a magyar emigratio vezetői közti meghasonlásról ír, a „Kölni Ztg.“ szerint merő koholmány. Hogy Klapka tbb Kossuthot meglátogatta Genuában az való.

A „Monarchia Nazionale“ szerint a magyar emigratio főemberei Genuában csakugyan megtartották az értekezletet.

Londonból írják, hogy Suntherland herceg kastélyában sok magyar nemes mulat. Itt is azt beszélik, hogy Ausztria és Magyarország hűzete után ítélve nem remélhető, hogy Schmerling ur alkotmányos kísérleteit siker koronázza.

Königsberg, oct. 20. Az itteni lapok jelentik Pétervárról, hogy a moszkvai és kazáni egyetemetek is bezártak.

A Kosciuszko ünnepély alkalmával 2000 egyén fogatolt be, köztök számos sebesült. A foglyokat azzal fenyegetik, hogy a Kaukaszba küldik.

Nápoly oct. 18. Avella mellett a rablókkal ütközet történt s közülök 35-en elesetek.

A „M. O.“ bécsi levelezője szerint Pest városa képviselői testületének az országgyűléshez intézett felirata ügyében, mely a hadsereg elleni bántalomnak vétetett, a napokban leküldetik a legf. határozat. A b. tagoknak legf. roszalás fog nyilvánittatni, Királyi Pál főjegyző pedig, ki a feliratot szerkeszté, hivatalától megfosztatik és hűtlenségi kereset alá vettetik. Miat hallik, több főispán, a nélkül hogy hivatalától fölmentetésért folyamodnék, el fog bocsáttatni.

Eperjes város csatlakozott az országgyűlés feloszlatása elleni törvényes óvásához.

A „Fortschritt“ írja, hogy b. Vay Lajost Borsodmegye főispánját egy „királyi parancs“ elmozdította hivatalától, mivel nem akadályozta meg, hogy a megyei bizottmány, mely felfüggesztetett, f. hó 7-kén gyűlést tartson.

A „K.“ tegnapi sürgönye: A Lloydnak írják Bécsből, hogy erdélyi kancellároknak újból b. Józsikát, b. Apot és gr Tholdalagit emlegetik. A kormánysszékre reprezentációjára hír szerint annak feloszlatása lesz a felelet. (Talán csak feloszlatás iránti fenyegetés!?)

Távirati tudósítás a bécsi börzéről

October 23-ikén: Nemzeti kölesön 79.45. 5% Metalliques 66.05. Bank-részvény 737.—. Hítel-részvény 177.80. Váltó Londonra 137.60. Ezüst 137.25. Arany 654.

October 21-dikén: Urbéri kárpótlási kötvény: Magyarországi 67.—. Erdélyi 64.25.

T. és felelős szerkesztő DOZSA DÁNIEL.

HIVATALOS.

(337)

530. 1861.
138.

Árverési hirdetmény.

Szamosujvár szab. kir. városának a belső piacon levő, újonnan díszesen felszerelt nagy vendéglője, a folyó évi November 1-től jövő 1864. évi October 31-ig folyó 3 évre, a folyó October hava 28-án délelőtti 9 óráig kezdve, a tanácsháznál, közárverés útján, a többi ígérőnek, haszonbérbe adatik.

Azok, kik ezen árveréshez hozzá szólni szándékoznak, figyelmessé tételnek, hogy csak is egy az ezen város területén s hatósága körében lévő fekvő birtok fogadtathatván el biztosítékul; ezen biztosítékot az árverés előtt 2 nap al, tehát e hó 26-káig, annak elégséges vagy elégtelen voltának megírálsára végett a mai napról kim. vezett s alóliott biztoság elnökének jelölje ki.

A bánatpénz az eddigi haszonbéri összevgez képest 420 frt osztrák értékben.

Az árverés többi feltételei a városi tanácsháznál minden időben megtekinthetők.

Szamosujvár sz. kir. város közgyűléséből October 19-én 1861.

NEM HIVATALOS.

(338)

ELADÓ BIRTOK.

Mező-Szengyelben egy tagban 230 hold lankás kaszáló s szántóföld; 140 veder bort termő szőlő; erdő s regale; egy a hozzá tartozó keménytelki rész is.
Mező-Szakálban 325 hold szántó és kaszáló; 10 holdas belső telek; szálas erdő; 170 frtot jövedelmező regale. — A tagosítási munkálatok megkezdvén és rövid időn a kihasítás is meg fog történni.

Mindkét birtok-rész külön is eladódik. Értekezheini bővebbi tulajd. os Betegh Kelemennel F. Örben, vagy Naláczai Farkas urnál Kolozsvárt.

(2—2)

STEIN JÁNOS

könyvtárusnál Kolozsvárt kapható:

Erdély története 1848--49-ben.

Irta Kővári László. Ára 2 frt.

Honvédek könyve.

Történelmi adat-tár az 1848- és 1849-diki magyar hadjáratból.

Kiadja és szerkeszti Vahot Imre. II-dik kötet. Ára 1 frt 20 kr. o. ért.

Pogány magyarok vallása.

Irta Kállay Ferencz. A Kisfaludy-társaság által 50 arannyal jutalmazott müthologiai pályamű. 1 köt. Ára 3 frt.

„Fütyöl a szél.“

Változatok hangversenyi előadásra zongorára. Átírta Moislalvi Moys János.

Ára 1 forint.

Az általam hirdetett könyvek Wittich Józsefnél M. Vásarhelyt, — Dobray Nándornál Székely-Udvarhelyt is kaphatók, — és Barthos Domokos urnál Seps-Szentgyörgyön — megrendelhetők.